

(σελ.108-109)

[...] Η οδός Αρζεντίν όπου νοίκιαζα ένα δωμάτιο ξενοδοχείου, ήταν ακριβώς σε ουδέτερη ζώνη. Ποιος θα μπορούσε να'ρθει να με βρει εκεί; Οι ελάχιστοι άνθρωποι που συναντούσα εκεί πέρα, πρέπει να ήταν ληξιαρχικώς νεκροί. Μια μέρα, ξεφυλλίζοντας μια εφημερίδα, στη στήλη «Δικαστικές δημοσιεύσεις», έπεσα σ' ένα μονόστηλο με τίτλο: «Δήλωση εξαφάνισης». Κάποιος Ταρίντ δεν είχε γυρίσει σπίτι του, ούτε είχαν νέα του εδώ και τριάντα χρόνια, και το πολυμελές πρωτοδικείο τον είχε κηρύξει «απόντα» [...] Εξάλλου, όλες οι πολυκατοικίες που γειτόνευαν με το ξενοδοχείο μου, έφεραν την πινακίδα "Επιπλωμένα διαμερίσματα". Χώροι μεταβατικοί, όπου κανείς δε σου ζητούσε ταυτότητα και μπορούσες θαυμάσια να κρυφτείς. Εκείνη τη μέρα, είχαμε γιορτάσει μαζί με τους άλλους, στο Condé, τα γενέθλια της Ουπά. Είχαμε πει. Όταν γυρίσαμε στο δωμάτιο, ήμαστε ελαφρώς μεθυσμένοι. Άνοιξα το παράθυρο. Φώναξα όσο πιο δυνατά μπορούσα: «Ταρίντ! Ταρίντ!». Ο δρόμος ήταν έρημος, κι αυτό το όνομα αντηχούσε περίεργα. Είχα την εντύπωση ότι το πολλαπλασίαζε η ηχώ[...]

